

Sygn. akt V **GC 1379/19**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Czerwińska
Protokolant:	St.sekr.sąd. Justyna Kołakowska

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2019 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. oddala powództwo w całości;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 437 zł (czterysta trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 80 zł (osiemdziesiąt złotych) tytułem wydatków poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt V GC 1379/19

Uzasadnienie

wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 20 grudnia 2019 r.

Pozwem z dnia 16 stycznia 2019 r. (data stempla pocztowego) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na swoją rzecz kwoty 581 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 listopada 2018 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że R. S. jest poszkodowaną w kolizji drogowej z dnia 3 sierpnia 2018 r. Sprawca szkody posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Poszkodowana najęła u powoda samochód zastępczy w dniu 9 października 2018 r. Wierzytelność w zakresie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego została przeniesiona na powoda na podstawie umowy cesji. Powód wystawił fakturę VAT za wynajem pojazdu na kwotę 1.230 zł brutto. Pozwany w toku postępowania likwidacyjnego uznał co do zasady roszczenie z tytułu zwrotu kosztów najmu i zaspokoił je w łącznej kwocie 649,44 zł brutto.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 9 kwietnia 2019 roku przez referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym w Toruniu żądanie pozwu zostało w całości uwzględnione.

Pozwane Towarzystwo (...) z siedzibą w W. w ustawowym terminie wniosło sprzeciw od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniosło o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że kwestionuje swoją odpowiedzialność z tytułu najmu ponad już wypłaconą kwotę 649,44 zł. Pozwany nie kwestionował okresu najmu trwającego 4 dni, a jedynie podkreślał, że proponował poszkodowanej najem pojazdu zastępczego u podmiotów współpracujących z pozwanym za stawkę 162,36 zł brutto. Informacje te były przekazywane poszkodowanej zarówno telefonicznie jak i listownie. Pozwany wskazał, że stawka zastosowana przez powoda w kwocie 307,50 zł brutto jest rażąco zawyżona i nie przystaje do warunków rynku lokalnego.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 30 lipca 2019 r. (data stempla pocztowego) powód zakwestionował okoliczność złożenia poszkodowanej oferty najmu pojazdu zastępczego. Wskazał, że pozwany nie podał marki zindywidualizowanego pojazdu, jego roku produkcji, stanu technicznego, stawki najmu oraz okresu, na jaki umowa zostanie zawarta. Ponadto, w ocenie powoda, pozwany nie przedstawił dowodów na okoliczność możliwości zapewnienia poszkodowanej pojazdu w przedmiotowym czasie. Zaznaczył też, że stawki oferowane przez powoda są stawkami rynkowymi.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 3 sierpnia 2018 r. w wyniku zdarzenia komunikacyjnego został uszkodzony pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) 1LS3, należący do poszkodowanej R. S.. Sprawca zdarzenia posiadał zawartą z Towarzystwem (...) z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi telefonicznie w dniu 9 sierpnia 2018 r. Podczas rozmowy z poszkodowaną, konsultant pozwanego poinformował ją, że może ona nająć samochód zastępczy w wypożyczalniach współpracujących z towarzystwem ubezpieczeń. Pomimo faktu, że poszkodowana nie wyraziła zainteresowania propozycją, pracownik pozwanego towarzystwa ubezpieczeń przekazał jej dwa numery telefonów i dwa adresy email do wypożyczalni P. i (...). Przekazał jej również informację, że w przypadku wyboru innej wypożyczalni, pozwany zrefunduje koszty najmu tylko do wysokości ceny najmu samochodu tej samej klasy co uszkodzony, oferowanej przez wypożyczalnię współpracującą. Jednocześnie poinformował, że stawka dobowa za wynajem pojazdu klasy D i D premium wynosi 132 zł netto.

(dowody: zgłoszenie szkody w pojeździe w aktach szkody na płycie CD – k. 44; notatka urzędowa w aktach szkody na płycie CD – k. 44; nagranie zgłoszenia szkody w aktach szkody na płycie CD od 13:25-16:25 nagrania – k. 44)

Dnia 16 sierpnia 2018 r. pozwany przekazał poszkodowanej R. S. pisemną „Informację dotyczącą najmu pojazdu zastępczego”. Wiadomość zawierała propozycję skorzystania z oferty wypożyczalni współpracującej z pozwanym. Informowano, że skorzystanie z oferty nie jest obowiązkowe, jednak w razie wynajęcia pojazdu zastępczego we własnym zakresie, koszt wynajmu zostanie uznany do wysokości stawki obowiązującej w wypożyczalniach współpracujących. Informacja zawierała tabelę stawek, z której wynikało, że stawka najmu pojazdu klasy D i D+ wynosiła 132 zł netto.

(dowody: informacja dotycząca najmu pojazdu zastępczego w aktach szkody na płycie CD – k. 44; zeznania świadka R. S. złożone na rozprawie w dniu 11 grudnia 2019 r. od 00:02:02 do 00:15:04 nagrania – k. 82-82v)

Poszkodowana K. M. nie skorzystała z propozycji najmu pojazdu zastępczego od podmiotów wskazanych przez ubezpieczyciela. Nie skontaktowała się ze wskazanymi podmiotami P. oraz (...). Poszkodowana przekazała uszkodzony samochód do serwisu (...) w K. celem naprawy w dniu 9 października 2018 r. Tego samego dnia w siedzibie warsztatu poszkodowana zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego M. (...) z powodem. Wskazana w umowie stawka dobowo za najem pojazdu klasy C premium trwający od 1 do 6 dni wynosiła 307,50 zł brutto. Załącznikiem do umowy najmu była umowa cesji wierzytelności, którą poszkodowana zawarła z powodem tego samego dnia. Jej przedmiotem była wierzytelność względem pozwanego w zakresie kosztów najmu w (...) sp. z o.o. z siedzibą Ś. auta zastępczego.

(dowody: historia naprawy pojazdu w aktach szkody na płycie CD – k. 44; umowa najmu (...) k. 12-14; zeznania świadka R. S. złożone na rozprawie w dniu 11 grudnia 2019 r. od 00:02:02 do 00:15:04 nagrania – k. 82-82v; załącznik nr II do umowy najmu (...) umowa cesji wierzytelności – k. 16)

Najem pojazdu zastępczego przez poszkodowaną trwał od 9 do 12 października 2018 r., tj. łącznie 4 dni. Za wynajem samochodu została wystawiona faktura z dnia 18 października 2018 r. nr (...) /2018/10/000016/K. na kwotę 1.230 zł brutto. W fakturze wskazano, że choć najmowany pojazd był pojazdem klasy D P., to został on wynajęty w cenie klasy C P..

(dowody: oświadczenie o długości trwania najmu auta zastępczego, wysokości czynszu, przeniesieniu wierzytelności – k. 22; protokół zdawczo-odbiorczy pojazdu – k. 15; faktura VAT nr (...) - k. 23)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., pismem z dnia 18 października 2018 r. zwrócił się do pozwanego ubezpieczyciela o wypłatę odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pozwany decyzją z dnia 25 października 2018 r. przyznał odszkodowanie w kwocie 649,44 zł. Poinformowano, że uznano dobową stawkę za wynajem pojazdu zastępczego w kwocie 162,36 zł brutto za dobę dla klasy D P. stosowaną przez wypożyczalnię współpracującą. Pismem z dnia 6 listopada 2018 r. powód skierował do pozwanego wezwanie do zapłaty, w którym domagał się natychmiastowej zapłaty kwoty 580,56 zł, która stanowiła, jak wskazywał, niewypłaconą dotychczas część świadczenia z tytułu odszkodowania obejmującego zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Pismem z dnia 23 listopada 2018 r. pozwany poinformował o braku podstaw do zmiany uprzednio zajętego stanowiska.

(dowody: pismo przewodnie o zapłatę w aktach szkody na płycie CD – k. 44; decyzja z dnia 25 października 2018 r. – k. 25-25v; wezwanie do zapłaty – próba ugodowego zakończenia sporu – k. 30; pismo z dnia 23 listopada 2018 r. w aktach szkody na płycie CD – k. 44)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym akt szkody na płycie CD, a także w oparciu o nagranie audio zgłoszenia szkody oraz o zeznania świadka R. S.. Autentyczność dowodów z dokumentów nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania, a również w ocenie Sądu brak było podstaw do ich zanegowania. Dowody te są wzajemnie niesprzeczne i kreują spójną wersję wydarzeń, wobec czego nie było podstaw ku temu, by odmówić im wiarygodności. Należy jednak wskazać, że Sąd nie oparł się na wydrukach internetowych cenników wypożyczalni przedłożonych przez powoda na okoliczność ustalenia cen rynkowych. Należy bowiem zauważyć, że nie było wiadomo czy cenniki te obowiązywały w dniu zaistnienia szkody. Ponadto, w obliczu ustalenia, że poszkodowanej została złożona korzystniejsza propozycja najmu przez ubezpieczyciela, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy pozostawała wysokość stawek rynkowych za dobę najmu.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka R. S. co do okoliczności zdarzenia wypadkowego, przebiegu postępowania likwidacyjnego i okoliczności zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego. Świadek zeznała, że jest właścicielką uszkodzonego pojazdu i korzystała z samochodu zastępczego w okresie naprawy. Świadek przyznała, że otrzymała od pozwanego pisemną informację zawierającą propozycję najmu pojazdu zastępczego – pismo to okazała Sądowi. R. S. spontanicznie zeznała również, iż nie dzwoniła do wypożyczalni wskazanych przez ubezpieczyciela, nie orientowała się co do stawek najmu i nie miała żadnych życzeń co do pojazdu zastępczego. Jak oświadczyła: „szwagier zaproponował mi, żebym oddała auto do serwisu i oni się tym wszystkim zajmą”.

W niniejszej sprawie stan faktyczny nie budził w zasadzie wątpliwości. Pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia komunikacyjnego ani samej konieczności najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i przyznał odszkodowanie z tytułu kosztów najmu auta zastępczego. Między stronami pozostawał niesporny także okres, w którym poszkodowana korzystała z pojazdu zastępczego. Kwestią sporną była natomiast wysokość dziennej stawki najmu pojazdu zastępczego. Pozwany uznał stawkę najmu zastosowaną przez powoda 307,50 zł brutto za rażąco zawyżoną, wskazując, iż poszkodowana miała możliwość

wynajęcia pojazdu zastępczego segmentu D w wypożyczalni współpracującej z ubezpieczycielem za stawkę 162,36 zł brutto za dobę. Nadto należało w sprawie ustalić, czy wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowaną, przekraczające koszty zaproponowanej przez ubezpieczyciela oferty skorzystania z takiego pojazdu, objęte są odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. z dnia 9 lutego 2018 r. - Dz.U. z 2018 r. poz. 473), w dalszej części uzasadnienia nazywanej ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy).

W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011r. (III CZP 5/11 OSNC 2012, Nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego, niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej. W uzasadnieniu uchwały wskazano, że nie wszystkie wydatki, pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym, mogą być refundowane, istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, art. 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Sąd Najwyższy zauważył, iż nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji - gwarancyjnej ubezpieczyciela, co mogłoby prowadzić do wzrostu składek ubezpieczeniowych. Za celowe i ekonomicznie uzasadnione mogą być – co do zasady – uznane wydatki poniesione na najęcie pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony i na czas niezbędny do naprawy albo zakupu nowego pojazdu. Pogląd ten Sąd Rejonowy w całości podziela.

Ponadto zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r. (III CZP 20/17, LEX nr 2340475) wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Sąd Najwyższy w przytoczonej uchwale stwierdził, że nie mogą być uznane za celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki, które nie są konieczne do wyeliminowania negatywnego następstwa majątkowego w postaci utraty możliwości korzystania z uszkodzonego (zniszczonego) pojazdu, gdyż następstwo to może być wyeliminowane - bez uszczerbku dla godnych ochrony interesów poszkodowanego - w inny, mniej uciążliwy dla dłużnika sposób. Jeżeli zatem ubezpieczyciel proponuje poszkodowanemu - we współpracy z przedsiębiorcą trudniącym się wynajmem pojazdów - skorzystanie z pojazdu zastępczego równorzędnego pod istotnymi względami pojazdowi uszkodzonemu albo zniszczonemu (zwłaszcza co do klasy i stanu pojazdu), zapewniając pełne pokrycie

kosztów jego udostępnienia, a mimo to poszkodowany decyduje się na poniesienie wyższych kosztów najmu innego pojazdu, koszty te - w zakresie nadwyżki - będą podlegały indemnizacji tylko wtedy, gdy wykaże szczególne racje, przemawiające za uznaniem ich za "celowe i ekonomicznie uzasadnione". W tym kontekście istotne znaczenie ma nie tylko równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji. Jeżeli istotne warunki wynajmu proponowanego przez ubezpieczyciela (we współpracy z przedsiębiorcą wynajmującym pojazdy) czynią zadość potrzebie ochrony uzasadnionych potrzeb poszkodowanego, nie ma podstaw, by obciążać osoby zobowiązane do naprawienia szkody wyższymi kosztami związanymi ze skorzystaniem przez poszkodowanego z droższej oferty. Poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia również sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy, w którym uszkodzony pojazd ma być naprawiany. Konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem - w praktyce zwykle telefonicznego - nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Co więcej, należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem) mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji co do tego, czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu (zniszczonemu). Nie ma to nic wspólnego z koniecznością poszukiwania przez poszkodowanego najtańszej oferty rynkowej najmu, nie jest bowiem istotne to, czy propozycja ubezpieczyciela jest najtańsza, lecz to, że jest przez niego akceptowana.

Przenosząc powyższe rozważania, które Sąd w pełni podziela, na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż poszkodowana nie wypełniła wynikającego z art. 362 k.c. i art. 862 § 1 k.c. obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem). Okoliczności te zaś powodują, że powód, który nabył wierzycelność wobec pozwanego ubezpieczyciela, nie może skutecznie domagać się zasądzenia wydatków na najem pojazdu zastępczego poniesionych przez poszkodowaną, przekraczających koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu. Poszkodowana, mimo przedstawienia jej, w rozmowie telefonicznej z dnia 9 sierpnia 2018 r. oraz w informacji pisemnej przekazanej dnia 16 sierpnia 2018 r., propozycji wynajmu pojazdu zastępczego klasy D w wypożyczalniach współpracujących z pozwanym za stawkę 132 zł netto, tj. 162,36 zł brutto, nie skorzystała z niej i zawarła umowę najmu pojazdu zastępczego z powodem, tym samym zwiększając w sposób istotny rozmiar szkody.

W realiach niniejszej sprawy poszkodowana mimo czasu na zorientowanie się co do warunków najmu pojazdu zastępczego (okres od 9 sierpnia 2018 r., tj. uzyskania informacji od pozwanego o możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego, do 9 października 2018 r., tj. daty podpisania umowy najmu pojazdu zastępczego) nie rozważyła skorzystania z oferty ubezpieczyciela. Na uwagę zasługuje fakt, że już podczas rozmowy telefonicznej poszkodowana nie była zainteresowana otrzymaniem danych kontaktowych do wypożyczalni współpracujących z pozwanym. Konsultant pozwanego przekazał jej jednak numery telefonów i adresy email dwóch podmiotów P. i (...). Poszkodowanej wyraźnie oznajmiono, że może skorzystać z innych wypożyczalni, ale w takim wypadku stawka dobową objętą odpowiedzialnością odszkodowawczą pozwanego podlegać będzie weryfikacji. Ponadto wymaga podkreślenia, że od dnia 16 sierpnia 2018 r. R. S. dysponowała również pisemną informacją od pozwanego, którą zachowała przynajmniej do dnia składania zeznań w niniejszej sprawie, co umożliwiło jej ponowne zapoznanie się z przekazanymi telefonicznie informacjami oraz porównanie ofert innych podmiotów świadczących usługi wynajmu pojazdów zastępczych z propozycją ubezpieczyciela. Jak jednak przyznała poszkodowana, nie orientowała się ona co do stawek najmu.

Powód podnosił, że propozycja pozwanego nie zawierała zindywidualizowanych szczegółów oferowanej umowy najmu. Należy jednak zaznaczyć, że niektóre ze szczegółów proponowanej umowy zostały przekazane poszkodowanej już podczas rozmowy telefonicznej w dniu 9 sierpnia 2018 r. Konsultant poinformował bowiem R. S. o stawkach najmu pojazdów należących do poszczególnych segmentów, o braku limitu kilometrów oraz o możliwości podstawienia i odebrania samochodu zastępczego we wskazane przez poszkodowaną miejsce. Nadto trzeba podkreślić, iż powodowi nie udało się udowodnić, by poszkodowana wykazała inicjatywę celem ustalenia szczegółowych warunków umowy najmu proponowanej przez pozwanego. Przesłuchiwana jako świadek wprost oznajmiła, że nie kontaktowała się

z podmiotami współpracującymi z pozwanym. Skoro więc nie zdobyła dodatkowych informacji, to nie można przyjąć, że jej decyzja oparta była na porównaniu warunków ofert i świadomym wyborze najkorzystniejszej z nich. Przeciwnie, jak wynikało z zeznań poszkodowanej, kierowała się ona wygodą – od szwagra dowiedziała się bowiem, że serwis naprawczy „wszystkim się zajmie”. Nadto żadne warunki umowy, w tym stawki najmu i cechy pojazdu zastępczego nie miały dla poszkodowanej znaczenia. Przypomnieć zatem wypada, że, zgodnie z cytowanym wyżej uzasadnieniem uchwały Sądu Najwyższego, poniesienia wyższych kosztów nie uzasadnia sama przez się prostota skorzystania z oferty najmu złożonej przez przedsiębiorcę prowadzącego warsztat naprawczy. Podobnie konieczność dodatkowego kontaktu z ubezpieczycielem (lub podmiotem z nim współpracującym – jak miało to miejsce na gruncie niniejszej sprawy) nie może być uznana za niedogodność, która uzasadnia poniesienie wyższych kosztów najmu. Należy tu podkreślić, że na poszkodowanym ciąży obowiązek minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem (ubezpieczycielem). Postawa poszkodowanej, skupiająca się wyłącznie na własnej wygodzie i brak zainteresowania ciężącymi na niej obowiązkami w toku postępowania likwidacyjnego, nie mogła zyskać aprobaty Sądu. Fakt, iż osobę poszkodowaną, bez jej winy dotknęły uciążliwe niedogodności związane z uszkodzeniem posiadanego pojazdu, nie jej zwalnia z obowiązku współdziałania z ubezpieczycielem sprawy szkody w celu minimalizacji finansowych następstw zdarzenia szkodowego.

Sąd uznał zatem, że uzasadniony koszt najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie ulega limitowaniu do iloczynu stawki 162,36 zł brutto i liczby 4 dni, a więc do kwoty 649,44 zł, która została już w całości wypłacona przez pozwanego. Przyczyną tego jest skuteczne przedstawienie poszkodowanej przez pozwanego towarzystwo ubezpieczeń oferty najmu tańszej od tej, która została przez nią wybrana. Należy podkreślić, że zgodnie z zasadą *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet* powód jako cesjonariusz nie mógł nabyć prawa do odszkodowania w większym zakresie, niż przysługiwało ono cedentowi, tj. poszkodowanej.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, Sąd uznał, że szkoda w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego została już zaspokojona w całości i z tego względu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, lecz podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł na podstawie art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych a contrario w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 362 k.c. a contrario i oraz art. 509 k.c.

Konsekwencją rozstrzygnięcia o żądaniu pozwu było orzeczenie o kosztach procesu. Strona powodowa jako przegrywająca sprawę ponosi koszty celowej obrony strony pozwanej, stosownie do zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.). Na koszty w łącznej wysokości 437 zł złożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 270 zł ustalone zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz zwrot kosztów stawiennictwa świadka w kwocie 150 zł.

Suma przyznanego świadkowi zwrotu kosztów stawiennictwa na rozprawie wyniosła 230 zł. Wobec uiszczenia przez powoda zaliczki w kwocie jedynie 150 zł, Skarb Państwa poniósł tymczasowo wydatek z tego tytułu w kwocie 80 zł. W związku z faktem, że powód przegrał sprawę w całości, na podstawie art. 113 w. zw. z art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. z dnia 4 kwietnia 2019 r. – Dz.U. z 2019 r. poz. 785) należało nakazać pobranie od niego powyższej kwoty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu.